

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/11/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012201161
Dátum vydania rozhodnutia:	09.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7012201161.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: L., nar. XX.XX.XXXX v C., E., konžskej štátnej príslušnosti, posledný trvalý pobyt v krajine pôvodu: C., ulica Q., číslo domu XX, E., toho času miesto pobytu Pobytový tábor Opatovská Nová Ves, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Migračný úrad MV SR, Pivonková č. 6, Bratislava), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-378-17/PO-Ž-2012 zo dňa 6. septembra 2012, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Saz 19/2012- 17 zo dňa 5. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Saz 19/2012- 17 zo dňa 5. decembra 2012, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-378-17/PO-Ž-2012 zo dňa 6. septembra 2012 ktorým odporca podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej je vecne správne a v súlade so zákonom. Skutočnosti navrhovateľom uvádzané v priebehu celého azylového konania nasvedčujú podľa krajského súdu, že navrhovateľ zakladal svoju žiadosť inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, alebo 10, 13a a 13b zákona o azyle.

Krajský súd považoval za preukázané, že odporca rozhodol o žiadosti navrhovateľa v súlade s ustanovením § 12 ods. 3 zákona o azyle v lehote 60 dní od začatia konania o udelenie azylu, ktoré sa začalo dňa 9. júla 2012, kedy navrhovateľ vyhlásil, že žiada o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky a preto v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky pre zamietnutie jeho žiadosti o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej.

Vo vzťahu k navrhovateľom tvrdeným dôvodom žiadosti o udelenie azylu krajský súd zdôraznil, že za relevantný dôvod na udelenie azylu nemožno bez ďalšieho považovať ťaživú situáciu navrhovateľa (navrhovateľ niekoľkokrát v rámci azylového konania poukázal na svoju nepriaznivú ekonomickú situáciu, na chuť študovať, na neschopnosť financovať si svoje štúdium, ako i na prípadné finančné problémy v prípade núteného návratu do krajiny pôvodu), vyplývajúcu zo zlej ekonomickej situácie v krajine pôvodu. I z rozhodovacej činnosti súdov, rozhodujúcich o opravných prostriedkoch žiadateľov o udelenie azylu (Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Bratislave), pritom jednoznačne vyplýva, že základným východiskom pri určovaní, čo nie je prenasledovaním, je téza, že prenasledovanie nie je chudoba, či inak označované ekonomické problémy v krajine. Je pritom dôležité zdôrazniť, že nie je rozhodujúce, pod akým označením sú tieto ekonomické dôvody v priebehu konania uvádzané.

Skutočnosť, že navrhovateľ prejavil obavy z rasistických útokov na Ukrajinu, respektíve z nedostatku finančných prostriedkov, nie sú ani podľa názoru krajského súdu dôvodmi na udelenie azylu. Vo vzťahu k rasistickým útokom na navrhovateľa na Ukrajinu krajský súd poznamenal, že pokiaľ sa totiž na Ukrajinu vyskytnú prejavy rasistickej neznášanlivosti, tieto nie sú ukrajinskými orgánmi tolerované, pokiaľ sa o takýchto prípadoch dozvedia. Ukrajina je totiž členom celého radu medzinárodných organizácií a ratifikovala mnoho medzinárodných dohôd Spojených národov o ľudských právach, ktoré sa tak stali súčasťou ukrajinského právneho systému.

Navrhovateľ, ako občan Konžskej republiky, sa do krajiny pôvodu môže kedykoľvek vrátiť, pričom samotné tvrdenia navrhovateľa, že by po príchode do Konžskej republiky mohol vzbudiť záujem polície, sa v rámci konania pred odporcom preukázať nepodarilo. Navrhovateľ totiž krajinu pôvodu opustil legálne na základe udelených študentských víz, t. j. zákonne bez porušenia akýchkoľvek zákonov či nariadení. Z uvedeného dôvodu preto krajský súd i túto námietku navrhovateľa považoval za nedôvodnú. Navyše je pravdou, že navrhovateľ pred odchodom z krajiny pôvodu žiadne konkrétne problémy neuvádzal, nakoľko ich (ako to sám niekoľkokrát uviedol) ani nemal.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že spĺňa podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany z dôvodu hrozby vážneho bezprávia krajský súd uviedol, že správny orgán v závere odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyhodnotil i riziko vážneho bezprávia u navrhovateľa v intenciách ustanovenia § 2 písm. f/ zákona o azyle tak, ako to definuje platná a účinná právna úprava.

Odporca nepochybil, ak s ohľadom na zaobstarané informácie o krajine pôvodu navrhovateľa (nachádzajúce sa na č. l. 47-60 administratívneho spisu odporcu) a samotné výpovede navrhovateľa v konaní vyhodnotil, že navrhovateľovi v prípade návratu do krajiny pôvodu nehrozí žiadne vážne bezprávie tak, ako to definuje ustanovenie § 2 písm. f/ zákona o azyle, nakoľko mu nehrozí trest smrti ani jeho výkon, ani mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Taktiež mu nehrozí ani vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. V dostupných zdrojoch totiž i podľa názoru súdu neexistujú žiadne informácie, že by na území Konžskej republiky prebiehal medzinárodný alebo vnútroštátny konflikt, pri ktorom by mohlo dôjsť k ohrozeniu života samotného navrhovateľa. S ohľadom na vyššie zmienené skutočnosti i krajskému súdu v zhode so závermi odporcu vyplynulo, že u navrhovateľa neexistujú žiadne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený hrozbe vážneho bezprávia tak, ako to definuje zákon o azyle.

V prejednávanej veci podľa krajského súdu odporca rozhodol o žiadosti navrhovateľa na základe náležité zisteného skutkového stavu a vec správne právne posúdil podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona o azyle, keďže navrhovateľ svoju žiadosť o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR odôvodnil existenciou dôvodov (prevažne ekonomických- najmä na dôvodoch

zlepšenia si životných podmienok), ktoré nemožno považovať za dôvody relevantné pre udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, t. j. za dôvody uvedené v § 8, § 10, § 13a alebo § 13b zákona o azyle.

II.

Argumentácia odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že nesúhlasí s obsahom rozhodnutia, nakoľko sa domnieva, že spĺňa podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany, a to z dôvodu hrozby vážneho bezprávia. Podľa navrhovateľa odporca posúdil jeho prípad po právnej stránke nesprávne. Pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti o azyl ako zjavne neopodstatnenej nemá odporca povinnosť preskúmať podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany a z uvedeného dôvodu neposkytnutie doplnkovej ochrany riadne nepreskúmal a neodôvodnil.

Podľa navrhovateľa skutočný stav veci považuje za nedostatočne zistený a to najmä v otázke posúdenia doplnkovej ochrany.

Zdôraznil, že o azyl požiadal z dôvodu obavy o svoj život a zdravie v krajine pôvodu a z dôvodu, že chce žiť v bezpečí.

Ako už uviedol aj v konaní pred odporcom, v Konžskej republike prebiehajú etnické problémy medzi severom a juhom krajiny a vojenské nepokoje, ktoré sú sprevádzané násilím voči civilistom. Pre nepokoje je situácia v krajine jeho pôvodu nebezpečná a hrozí tam vážne bezprávie. Dôkazom toho je aj výbuch v Brazzaville v marci 2012, ktorý nebol nikdy riadne vyšetrený. Oficiálne sa uvádza ako príčina výbuchu požiar, no neoficiálne správy hovoria o útoku povstalcov.

Poukázal na to, že v krajine jeho pôvodu prebiehajú neustále útoky, ktoré zasahujú najmä civilistov. Hrozí mu preto neľudské zaobchádzanie a navyše nemá žiadnu rodinu ani prácu, a teda nemá z čoho žiť. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia odporcu k odvolaniu navrhovateľa

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

K námietke navrhovateľa, že vydal rozhodnutie na základe nedostatočného skutkového posúdenia veci vo vzťahu k poskytnutiu doplnkovej ochrany najmä v súvislosti s tvrdením navrhovateľa, že v krajine jeho pôvodu prebieha ozbrojený konflikt a výbuch muničného skladu v marci 2012 v meste C., je údajne dielom povstalcov, uviedol, že navrhovateľ nešpecifikuje konkrétny zdroj informácií, na základe ktorého by bolo možné prísť k takémuto záveru.

Odporca poukázal na to, že v jeho rozhodnutí bol použitý odkaz na komplex správ, vypracovaných odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce č. p.: MU- ODZS-2012/000391-002 a č. p.: MU- ODZS-2012/000391-006. Na základe týchto informácií bolo zistené, že v prípade výbuchu v meste C. prišlo k elektrickému skratu a tento výbuch nemá súvis s teroristickým činom.

Na základe týchto skutočností odporca ako aj krajský súd vyhodnotili tvrdenia navrhovateľa, že by mal byť v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený vážnemu bezpráviu ako účelové a neopodstatnené.

Podľa odporcu sa navrhovateľ, ktorý nemal pred odchodom z krajiny pôvodu žiadne problémy so štátnymi orgánmi, môže do krajiny pôvodu vrátiť ako to vyplýva aj zo správ o krajine pôvodu.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca napadnutým rozhodnutím ČAS: MU-378-17/PO-Ž-2012 zo dňa 6. septembra 2012 zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) ako zjavne neopodstatnenú.

Z obsahu rozhodnutia odporcu vyplynulo, že po nelegálnom príchode na územie SR navrhovateľ dňa 9.

júla 2012 pred pracovníkmi Oddelenia hraničnej kontroly PZ (ďalej len „OHK“) Čierna nad Tisou požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR. Ako dôvod svojej žiadosti uviedol obavu o svoje zdravie a život v domovskej krajine a tiež na Ukrajine.

Navrhovateľ pricestoval na územie SR medzinárodným vlakom OS 8861 cez hraničný priechod Čierna nad Tisou- Čop dňa 9. júla 2012 o 04:21 hod.. Pri hraničnej kontrole predložil cestovný doklad Konžskej republiky a povolenie na pobyt Francúzska. Nakoľko povolenie na pobyt vykazovalo známky falšovania, bol vyrozumený pracovník analýzy cestovných dokladov Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance, ktorý odborným vyjadrením potvrdil, že sa jedná o falzifikát. Počas spisovania zápisnice o podaní vysvetlenia navrhovateľ požiadal o udelenie azylu.

Za účelom zdôvodnenia podanej žiadosti bol s navrhovateľom dňa 20. júla 2012 vykonaný vstupný pohovor, v rámci ktorého navrhovateľ uviedol, že krajinu pôvodu opustil už v septembri 2010, kedy vycestoval z hlavného mesta Brazzaville do Kene, odtiaľ do Dubaja a následne do Kyjeva na Ukrajine. Na letisku v Kyjeve ho už údajne čakali viacerí študenti konžskej národnosti, ktorí ho odprevadili na Polytechnickú univerzitu v Ternopile. V školskom roku 2010/2011 navrhovateľ navštevoval jazykový kurz ukrajinského jazyka pre cudzincov a po jeho ukončení začal na zmienenej univerzite študovať v odbore Kybernetická ekonómia. Celé štúdium a pobyt na Ukrajine mu financovala jeho matka. Po jej smrti už nemal kto financovať jeho štúdium. Ak by mal na Ukrajine dostatok finančných prostriedkov, zostal by tam aj naďalej.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ v priebehu konania ako doklad svojej totožnosti predložil cestovný pas, odporca ustálil jeho totožnosť tak, ako to uviedol vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia.

Odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia argumentoval, že z výpovedí navrhovateľa, ako i z všetkých dostupných informácií mu bolo zrejmé, že navrhovateľ svoju žiadosť odôvodňoval inými skutočnosťami a dôvodmi ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, § 10, § 13a alebo § 13b zákona o azyle. Svoju žiadosť zakladal na iných ako rasových, národnostných, náboženských dôvodoch, dôvodoch príslušnosti k určitej sociálnej skupine, zastávania určitých politických názorov alebo z dôvodu uplatňovania svojich politických práv a slobôd. Taktiež neuviedol žiadne dôvody, ktoré by opodstatňovali použitie § 13a alebo § 13b zákona o azyle.

V nadväznosti na navrhovateľom tvrdené prípadné problémy s políciou po návrate do krajiny pôvodu odporca uviedol, že tieto navrhovateľom tvrdené problémy nie sú podložené žiadnou objektívnou skutočnosťou. Navrhovateľ totiž podľa odporcu vycestoval z Konžskej republiky legálne na základe udelených študentských víz. To podľa názoru správneho orgánu značilo, že pri odchode z krajiny pôvodu navrhovateľ neporušil žiadne zákony či nariadenia. V tejto súvislosti správny orgán zároveň stručne, no výstižne poukázal na súčasnú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. apríla 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do

tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo § 13b.

Podľa § 12 ods.3 zákona o azyle ministerstvo rozhodne podľa odsekov 1 a 2 do 60 dní od začatia konania; po uplynutí tejto lehoty žiadosť o udelenie azylu nemôže byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Podľa § 20 ods.4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej skutočnosťou, že navrhovateľ nesplnil zákonom stanovené podmienky pre udelenie azylu a zakladá svoju žiadosť inými dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a a 13b zákona o azyle, teda dôvodmi nedostatočnými pre udelenie azylu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (za účelom posúdenia navrhovateľovej žiadosti odporca do konania zabezpečil i informácie z Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce o krajine pôvodu navrhovateľa zo dňa 5. júna 2012 a 1. augusta 2012 vedené pod číslom a MU-ODZS-2012/000391-002MU-ODZS-2012/000391-006), z ktorých stručne popísal spoločensko- politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Z obsahu administratívneho spisu odporu vyplynulo (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 20. júla 2012), že navrhovateľ uviedol, že potom ako mu dňa 25. decembra 2011 známa z Konžskej republiky telefonicky oznámila úmrtie matky, už ho nemal kto ďalej v štúdiu finančne podporovať a preto musel štúdium na Ukrajine ukončiť. Začiatkom januára 2012 odišiel z Ternopilu do Kyjeva a ubytoval sa u svojich priateľov. Z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na živobytie si začal privyrábať poskytovaním sexuálnych služieb. Nakoľko mu však zarábanie si peňazí takýmto spôsobom nevyhovovalo a jeho pobyt na Ukrajine nemal kto ďalej finančne podporovať, rozhodol sa z Ukrajiny vycestovať. Prostredníctvom známej si za finančnú hotovosť 15 USD zaobstaral falošné povolenie na pobyt vo Francúzsku, s ktorým niekedy začiatkom júla 2012 vycestoval z Kyjeva do Ľvova. Tam pobudol u priateľa asi týždeň a dňa 8. júla 2012 si zakúpil lístok na vlak smerujúci na územie SR. Keďže pri hraničnej kontrole na území SR príslušníci polície zistili, že povolenie na pobyt, ktorým sa navrhovateľ preukázal, vykazovalo známky falšovania, rozhodol sa požiadať o udelenie azylu.

Navrhovateľ ďalej počas vykonaného pohovoru poukázal na etnické problémy, ktoré v Konžskej republike prebiehajú medzi obyvateľmi severu a juhu krajiny. Hoci udal, že sám sa do žiadnych problémov nedostal, jeho otec údajne počas zmienených nepokojov v roku 1998 zomrel. Ako ďalej uviedol, v krajine pôvodu žiadne problémy nemal a nič konkrétne sa mu nestalo. Nebol členom žiadnej

politickej strany, ani nevyvíjal žiadne politické aktivity. Dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu bolo výlučne štúdium na Ukrajine. Ak by mal dostatok finančných prostriedkov, ostal by tam i naďalej študovať.

Počas pohovoru navrhovateľ taktiež poukázal i na agresivitu, ktorá na Ukrajine panuje. On osobne sa ihneď po príchode na Ukrajinu v roku 2010 stal terčom útoku, pri ktorom ho traja Ukrajinci omráčili elektrickým šokom. Taktiež bol o niekoľko mesiacov neskôr svedkom fyzického útoku, pri ktorom skupinka miestnych obyvateľov zaútočila na skupinu afrických študentov. Okrem týchto dvoch incidentov sa na Ukrajine navrhovateľ do vážnejších problémov nedostal.

Ako následne navrhovateľ dodal, v prípade návratu do krajiny pôvodu sa obával vypočúvania a otázok typu : „Kde bol?“ alebo „Čo tam robil?“. Taktiež by v Konžskej republike nemal kde bývať, nakoľko dom, v ktorom býval so svojou rodinou, si privlastnili nejakí neznámi ľudia.

Iné dôvody žiadosti o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom neuviedol.

Odporca vyhodnotil dôvody žiadosti o udelenie azylu v kontexte tvrdení, ktoré navrhovateľ v priebehu azylového konania uviedol a ktoré boli odporcom vyhodnotené za iné skutočnosti alebo dôvody, ako tie ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a a 13b zákona o azyle, na základe čoho žiadosť navrhovateľ zamietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle).

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa po doplnení dokazovania vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že navrhovateľ zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch ako tých, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo § 13b, najmä na dôvodoch ktoré majú povahu riešenia pobytového problému navrhovateľa na území SR.

Je nepochybné, že predmetom zákona o azyle je, ako to vyplýva z jeho § 1, predovšetkým upraviť konanie o azyle, ustanoviť postup pri poskytovaní dočasného útočiska, ustanoviť práva a povinnosti žiadateľov o udelenie azylu, azylantov, cudzincov žiadajúcich o poskytnutie dočasného útočiska a odidencov, ustanoviť pôsobnosť orgánov verejnej moci na úseku azylu a dočasného útočiska, upraviť integráciu azylantov do spoločnosti, a upraviť pobyt v azylových zariadeniach a v jeho rámci stanovením prekážok vyhostenia alebo návratu vytvoriť určitú právnu istotu zamietnutého žiadateľa o azyl pred jeho núteným návratom do krajiny pôvodu.

Z takto vymedzeného predmetu zákona charakterizujúceho zároveň aj jeho účel treba vychádzať aj pri posudzovaní postupu odporcu v predmetnej veci. Odporca výrokom deklaroval len to, čo predpokladá zákon v citovanom ustanovení t. j., po zistení, že žiadateľ o azyl odôvodňoval svoju žiadosť o udelenie azylu inými dôvodmi, ako tými ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a a 13b, žiadosť zamietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu totiž vyplynulo, že navrhovateľ ani nespochybňuje, že skutočnosti ním tvrdené by nie je možné subsumovať pod niektoré z citovaných ustanovení, teda netvrdí, že u neho existujú opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a ani netvrdí, že vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu. K námietke navrhovateľa, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav a to najmä v otázke posúdenia doplnkovej ochrany, odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola dôvodná.

Povinnosť rozhodnúť o tom, či sa žiadateľovi o azyl poskytne doplnková ochrana je explicitne vyjadrená v ustanovení § 20 ods. 4 zákona o azyle (Ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.) Vzhľadom k tomu, že odporca zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu v zmysle § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle, nebolo jeho rozhodnúť o doplnkovej ochrane.

Posúdenie hrozby vážneho bezprávia prichádza do úvahy v prípade, ak je odporca povinný rozhodnúť o poskytnutí doplnkovej ochrany (ak neudelí azyl alebo rozhodne o jeho odňatí, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2), zjavne sa teda nejedná o prípad navrhovateľa.

Napriek uvedenému, odporca sa v dôvodoch rozhodnutia zaoberá aj možnými obavami z návratu (problémami navrhovateľa s políciou) v súvislosti s hrozbou vážneho bezprávia.

K námietke navrhovateľa, že vydal rozhodnutie na základe nedostatočného skutkového posúdenia veci

vo vzťahu k poskytnutiu doplnkovej ochrany najmä v súvislosti s tvrdením navrhovateľa, že v krajine jeho pôvodu prebieha ozbrojený konflikt a výbuch muničného skladu v marci 2012 v meste Brazzaville, je údajne dielom povstalcov, odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že túto námietku vyhodnotil za nedôvodnú.

Navrhovateľ nešpecifikuje konkrétny zdroj informácií, na základe ktorého by bolo možné takúto správu považovať za hodnovernú, naviac je v rozpore so správami o krajine pôvodu, z ktorých vychádzal odporca, a to s poukazom na komplex správ, vypracovaných odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce č. p.: MU- ODZS-2012/000391-002 a č. p.: MU- ODZS-2012/000391-006.

Uvedené správy (str. 56 spisu odporcu) z viacerých zdrojov potvrdzujú, že zistenú tragédiu (ktorá si vyžiadala 200 obetí, 2300 zranených a približne 14000 obyvateľov mesta Brazzaville pripravilo o strechu nad hlavou), spôsobil elektrický skrat a tento výbuch nemá politické pozadie, polícia vylúčila že by išlo o teroristický čin.

Pokiaľ teda navrhovateľ nedostatok skutkových zistení odporcu vyvodzuje z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci - udalosti, ktorou sa naopak odporca zaoberal, a túto aj vo svetle informácií o krajine pôvodu vyhodnotil, hoci mu to zákon o azyle explicitne neukladal, nebolo možné odporcovi pripísať navrhovateľom tvrdené pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že krajský súd nepochybil, ak rozhodnutie odporcu potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p., keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.